



آیا
می‌دانستید

دهد. اما ماجرا از این هم ساده‌تر است، چراکه این اطلاعات می‌تواند با استخراج از مجموع کل حضور شما در رسانه‌های اجتماعی از جمله توئیتهای، ایمیل‌ها و دیگر اطلاعات مرتبط با شما در شبکه‌های اجتماعی جمع‌آوری شود. در واقع می‌توان گفت همین حالا نیز یک کپی از شما در اینترنت موجود است و کاری که باید انجام بگیرد، قرار دادن این قطعات کنار هم است، درست شبیه پسر فرانکن اشتاین.

فرار از افسردگی

بهاکتی، دیگر همکار شیرای در این پروژه می‌گوید: «این‌گونه پروژه‌ها می‌تواند کمک کند مردم برای غلبه بر آسیب‌های عاطفی خود در صورت از دست دادن معشوق یا عزیزانشان راهی پیدا کنند.» بهاکتی، هدف اصلی تحقیقات خود را این مساله می‌داند و معتقد است این فناوری بیشتر از آن که راهی برای بازگشت مردگان به زندگی باشد، راهی برای آسان کردن زندگی بازماندگان است: «در دنیای پر سر و صدا و پر از فناوری‌های جدید، من فکر می‌کنم چنین استفاده‌ای از هوش مصنوعی واقعا مطلوب است. از آنجا که هیچ کس دوست ندارد وقت خود را صرف افسردگی یا عزاداری کند، شاید این روش بتواند کار را کمی راحت‌تر کند.»

مقاله‌ای پژوهشی که بتازگی در مورد پروژه انستیتوی فناوری شری دیوی در مجله آسیایی همگرایی فناوری منتشر شده، طور دیگری به این تحقیقات نگاه می‌کند.

از نظر این نشریه متاسفانه این تلاش به عنوان مفهوم جاودانگی مجازی نیست و در حال حاضر این موضوع در حد یک فرضیه باقی می‌ماند و تلاش این تیم به‌عنوان یک نسخه بازبینی شده از نوع مکالمه و شخصیت کاربر تعریف شده است.

یک ایده تکراری

این اولین بار نیست که این ایده مطرح شده است، آنچه تلاش‌های اینچینی را از هم متفاوت می‌کند، درجات مختلف پیچیدگی آنهاست. با توجه به ماهیت ناخوشایند این ایده، تعدادی از شرکت‌ها تلاش کرده‌اند به آن به‌صورت ابزارهای روزمره نگاه کنند و شکل دیگری از کاربری را به آن اختصاص دهند.

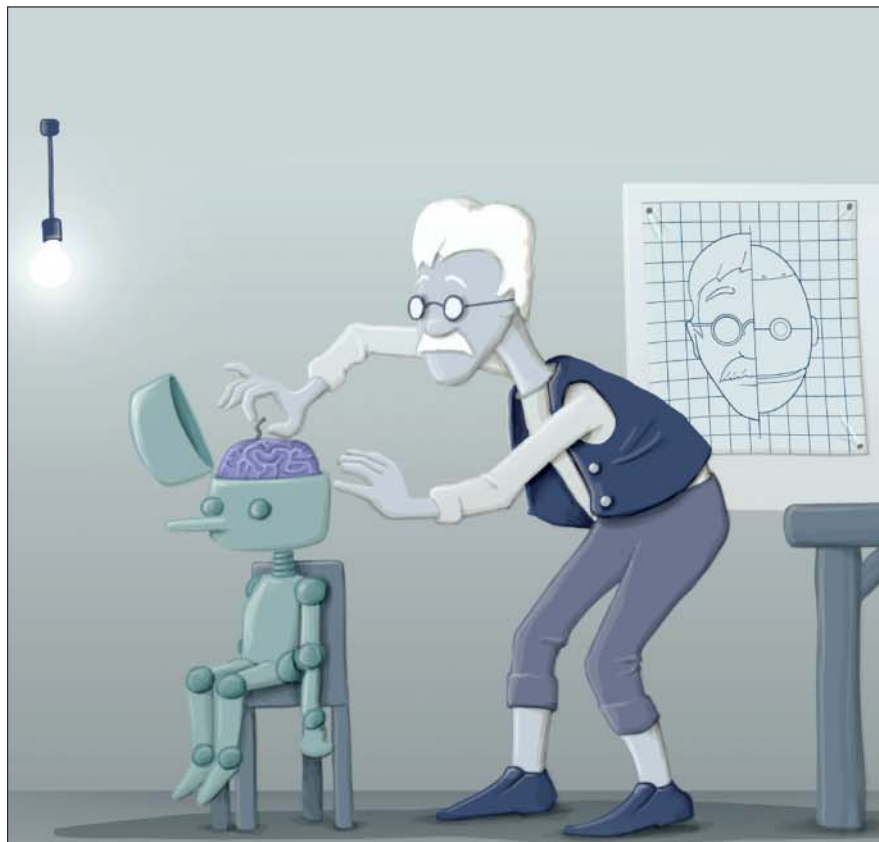
تلاش‌هایی مانند مدیریت حساب غیرفعال گوگل که به شما کمک می‌کند حتی زمانی که حساب کاربری خود را غیرفعال کرده‌اید، رد پایی از فعالیت شما را ذخیره کند یا پروژه DeadSocial که به کاربران اجازه می‌دهد بخشی از اطلاعات خود را پس از مرگ به دیگر کاربران در شبکه‌های اجتماعی منتقل کنند، این بخشی از تلاش‌هایی است که اغلب ناامیدکننده بوده و شما را از داشتن یک چت‌بات نامیرا و فعالیت اجتماعی پس از مرگ بازمی‌دارد.

تلاش‌های ناکام

تمام تلاش‌های اخیر کاملا موفق نبوده است؛ زمانی که پروژه LivesOn کار خود را در سال ۲۰۱۳ شروع کرد، قرار بود هوش مصنوعی بتواند با کمک یادگیری ماشینی و با تماشای رسانه‌های اجتماعی یک هوش مصنوعی کپی شده از کاربرانش بسازد. شعار درخشان این شرکت این بود که هنگامی که قلب شما متوقف می‌شود، شریان‌های شما جایی دیگر و در دنیای دیجیتال حفظ می‌شود. اما LivesOn حتی نتوانست این جاودانگی را برای خودش حفظ کند و حالا دیگر خبری از این پروژه نیست.

تلاش دیگر مربوط به شرکت Eterni.me است که با ایده‌ای بلندپروازانه، شانس خود را در ایجاد یک شخصیت رمزگذاری شده از کاربر امتحان می‌کند. این شرکت سعی دارد به‌عنوان یک نماد تعاملی بتواند به‌جای شما با دوستان و خانواده ارتباط برقرار کند، جواب آنها را داده و خلاصه‌ای از ماجرا را به کاربر انتقال دهد. فکر کنید دیگر هیچ پیام دیده نشده و پاسخ داده نشده‌ای برایتان باقی نماند و یک کپی دیجیتالی از شما تمام آنها را به‌جایتان پاسخ دهد.

واقعا ایده هیجان‌انگیزی است، با این حال هنوز در نسخه بتا باقی مانده است. جالب است بدانید در حال حاضر ۴۲ هزار و ۱۱۶ نفر در آن ثبت‌نام کرده‌اند که نویسنده این مطلب هم یکی از آنهاست! این نشان می‌دهد حداقل علاقه برای این پروژه وجود دارد و شاید روزی بتواند به ابزارهای روزمره ما تبدیل شود.



هوش مصنوعی به کمک رباتی آمده
که می‌تواند جای شما چت کند

یک کپی از شما موجود است!

آرش جهانگیری

به اندازه تمام تاریخ، داستان‌های زیادی از تلاش برای رسیدن به جاودانگی شنیده‌ایم، از جست‌وجو برای پیدا کردن اکسیر جاودانگی تا تلاش‌های شبه‌علم برای رسیدن به این جاه‌طلبی. به اینها انجماد طولانی مدت بدن انسان برای زندگی در عصرهای دیگر را هم اضافه کنید تا ببینید عمر چقدر برای بشر مهم است. حالا انگار فناوری یک میانبر برای این آرزوی بشر پیدا کرده است. راهی که ذهن شما را به جای دیگری انتقال می‌دهد و یک کپی دیجیتالی از شما را نگهداری می‌کند! شاید این کار را بارها در فیلم‌ها و سریال‌های علمی - تخیلی مثل چپی و وست‌ورد دیده باشید، اما اینجا صحبت از تخیل نیست و شاید فقط چند قدم با واقعیت فاصله داشته باشیم. می‌توان گفت اگر فناوری به ما اجازه دهد آگاهی خود را به یک رایانه منتقل کنیم، وقتی بدن فیزیکی ما در برابر طبیعت شکست بخورد، مرگ بازی را برای اولین بار به ذهن ما خواهد باخت. این به معنای دسترسی به اطلاعات شماست. انگار که یک دفترچه خاطرات چند میلیون برگی داشته باشیم و تمام اتفاقات، تفکرات و کارهای روزانه، حتی احساسات و رویاهایمان را در آن یادداشت کنیم. حالا بیا ببیند کمی بلندپروازی کنیم، اگر بتوانیم پس از مرگ با دوستانتان ارتباط برقرار کنیم یا حداقل یک راه گفت‌وگو با آنها داشته باشیم چه؟ این ممکن است شبیه یک قسمت از سریال آینه سیاه باشد، اما این مبنایی برای یک پروژه تحقیقاتی است که بتازگی اعلام شده در موسسه فناوری Shree Devi هند انجام شده است. تحقیقاتی که در این گزارش می‌خواهیم فاصله‌اش تا واقعیت را بسنجیم.

تکثیر می‌شویم!

هوش مصنوعی معمولا برای ما به‌صورت یک ربات یا رایانه هوشمند تلقی می‌شود که می‌تواند فکر کند، تصمیم بگیرد و در شرایط مختلف راه‌حل پیدا کند. اما دو محقق به نام‌های Bhakti Shetty و Shriya Devadiga به‌صورت متفاوتی به هوش مصنوعی (A.I) نگاه کرده‌اند و در حال تحقیق در مورد چگونگی ایجاد یک چت‌بات (ربات گفت‌وگوگر) برای شبیه‌سازی شخصیت یک فرد حقیقی در دنیای دیجیتال هستند. کاری که به کاربران اجازه می‌دهد با شخصیت A.I. یک فرد - مانند عضوی از خانواده که دیگر در کنار آنها نیست - ارتباط برقرار کنند.

این محققان برای مطالعه خود، از Replika A.I، برنامه‌ای که توسط برنامه‌نویس روسی Eugenia Kuyda ایجاد شده، استفاده می‌کنند. Replika در واقع یک chatbot آموزشی

است که برای تکثیر الگوهای ارتباطی فرد و با استفاده از مکالمات دیجیتال و براساس داده‌های آموزشی طراحی شده است. عملکرد این بات از طریق تطبیق الگو به گونه‌ای است که وقتی بیشتر کاربران با Replika A.I چت می‌کنند، این حس را به آنها انتقال می‌دهد که بیشتر جملات چیزی است که خود کاربر از آنها استفاده می‌کند، یعنی انگار در حال چت کردن با خودتان هستید. همین تشابه الگویی برای محققان هندی کافی بود تا به فکر این ایده جالب بیفتند.

شیرای می‌گوید: «این فناوری می‌تواند به مردم کمک کند در صورت از دست دادن عزیزان خود، آسیب‌های عاطفی خود را التیام ببخشند و به نوعی این افراد را در کنار خود نگه دارند.» اما روش استخراج این اطلاعات از یک انسان چیست؟ شاید اولین تصور گذاشتن یک کلاه با تعداد زیادی سیم و حسگر روی سر کاربر باشد تا یک کپی از مغز شما را به رایانه انتقال



اگر مطلب
این صفحه را
می‌پسندید،
عدد ۶۸۷۲
را به شماره
۳۰۰۱۱۲۲۶
پیامک کنید